

TÄHKEKE

1980

NR. 12

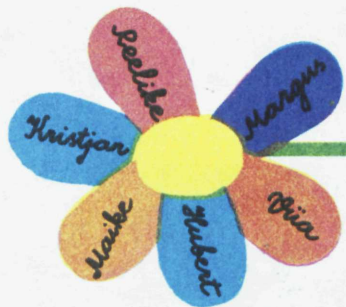
5. DETSEMBRIL ON EESTI KOMSOMOLI 60. AASTAPÄEV

**Täna
oleme veel
oktoobri-
lapsed.
Varsti saavad
meist
pioneerid
ja siis
kommunist-
likud noored.
Komsomoli
sünnipäev
on meie
kõikide
ühine
pidupäev.**

Pildistanud GUSTAV GERMAN

ÕNNITLEME SIND, KOMSOMOL!

TÄHTI TÄHEKE

ÜLLATUS

Kuidas meie lb täheke saaks oma klassile üllatuse teha! Mõtlesime seda Andrussega mitu päeva ja lõpuks mõtlesimegi välja.

Kutsusime oktoobrilapsed kokku ja hakkasime pihta.

Tõime poest paelu, värvilisi pabereid ja liimi. Igaüks sai ülesande. Hubert joonistas värvilisele paberile ringe. Kristjan lõi kettad välja. Maike ja Reelike kleepisid.

«Kleepimine on väga tähtis töö,» uhkustasid tüdrukud. «Peab hästi täpselt ja puhtalt tegema.»

Viia ja Margus tegid igale kokkuliimitud kettale augu ning pistsid paela läbi.

Kettaid sai kahte sorti. Ühed olid punasest ja kollasest paberist, teised rohelisest ja sinisest. Punase poole peale kirjutasin ma valge värviga hinde «viis». Andrus joonistas tušiga kollasele poolele lõbusa tüdruku- või poisinäo. Sinisele kettapoolle kirjutasin hinded «neli» ja «viis». Rohelisele joonistas Andrus tõsi-seid nägusid.

«Joonista üks tüdruk Reelike moodi,» ütles Margus. «Reelike õpib ainult viitele.»

«Minu moodi võib kah ühe teha. Mis sellest, et mul vahel mõni neli tuleb,» arvas Kristjan.

«Ma ei jõua veerandi lõppu kuidagi ära oodata. Ei tea, mis näo teised teevad,» sädistas Maike.

Õpetaja silmad läksid suureks ja ümmarguseks, kui medalid üle andsime.

«Tegite mulle palju rõõmu,» tänas ta.

Esimese veerandi viimane päev oli lb klassis mõnele lapsele rõõmus, mõnele mitte. Need, kelle tunnistus viitest kubises, said kaela väga hea õpilase medali. Kellel neljad ja viied segamini, võisid hea õpilase medaliga uhkustada. Teised jäid ilma ja olid kurvad. Vaatasid kadedalt medalikandjaid.

«Enne töö, pärast tasu,» tuletas õpetaja meelde.

«Kuidas sa õpid, kui teised hoovis rattaga sõidavad. Või lume-sõda peavad,» ohkas Margus.

Viia otsis mind pärast tunde üles ja ütles: «Tähti, me peame neid medaleid järgmiseks veerandiks rohkem tegema. Siis jätkub mulle ka.»

Muidugi teeme koos oktoobrilastega poolaasta lõpuks uued medalid. Aga meil Andrussega on veel üks plaan. Tahame koos tähekesega hoolsatele lb õpilastele uue üllatuse teha. Praegu ei ole meil kõik päris täpselt teada, sellepärast rohkem ei räägi.

TÄHTI

JAAN RANNAP

KUIDAS NÄÄRIVANA OODATA

Illustreerinud
HELDUR LARETEI

Lõpuks on see päev käes. Sa tead täiesti kindlalt, et täna ta tuleb. Küsimus on ainult selles, millal. Hommikul muidugi mitte. Keegi ei ole veel kuulnud, et näärivana hommikul uksele koputaks. Nähtavasti on ta hiline ärkama. Võib ka olla, et talle lihtsalt meeldib hommikutüü kuu teki all lesida, habet sõrmitseda ja eelmiste aastate näärripühi meelde tuletada. Raske uskuda, et ta ka lõunaks kohale jõuab. Tulekutee on pikk ja lumi sügav. Nii see juba kord on. Enne videvikku ei ole näärimeest loota.

Millal videvik jõuab! Seda võib vanaema

käest küsida. Või vanaisa käest. Kell neli, ütlevad nad. Pool viis, võivad nad samuti ütelda. Vastavalt sellele, kas ilm on selge või sajab. Eriti hea on, kui lund sajab. Siis saab juba kell pool neli videvikku loota.

Kui vanaema-vanaisa ei ole, võib videviku asjus selgust saada aknast õue vaadates. Kõige parem on vaadata niisugusest aknast, mille küljes lindude toidumaja. Siis saab ühtlasi näha, kuidas tihased, pea alaspidi, pekki nõkivad. Või leevikesed seemneid söövad. Või hoopis üks suur sinikirju lind jaole lendab ja «krääks!» hüüab. Akna alla fasub kaa-

sa võtta mõni piltidega raamat, nagu Rein Saluri «Kuidas». Eriti jõudsalt läheneb videvik, kui vahepeal mõni farviliik töö ära teha. Näiteks oma mängunurga korrastamine. Kummiloomad tuleks seada ühise perena näärimeest ootama. Nukkude käest võiks järele pärida, kas neil on näärissalm selge. Tingimata tuleb mänguasjadelt pehme lapiga tolmu pühkida. Et silm paremini seletaks, peab vist laetule põlema panema. Oi, oi, kes seal trepil tühistab! Kes uksele koputab! Vaataks aknast, aga ei näe enam midagi. Õues puha pime.

TAGURPIDI NÄÄRIVANA

Näärivana vist tahtis meile nalja teha. Igatahes tuli ta tagurpidi uksest sisse. Kaksiratsi toolile istunud, käsutas ta mind:

«Tüdruk, tule siia!»

Läksin.

«Mis su nimi on!» küsis näärivana.

«Ille.»

«Kas sa lugeda oskad?»

«Oskan.» Kindluse mõttes lisasin: «Ma lähen järgmisel sügisel juba kooli!»

«Ahaa. Küllap sa mõistad siis juba igapidi lugeda,» päris ta.

«Igate pidi!» kinnitasin mina.

«Siis on kombes,» ütles näärivana ja võttis kotist paki: «Loe, kellele see pakk on määratud!»

«Siia on ELLI kirjutatud!» hüüdsin mina ja imestasin kangesti, et kes see niisugune ELLI küll on, kes minu kodus paki saab.

«Kas siin sellenimelist last leidub?» päris uudishimulik näärivana.

«Ei leidu.»

Näärivana võttis järgmise paki.

«Siia on TRAM kirjutatud!» ütlesin ma. «Meie majas pole ühtegi Trammi! Tramm sõidab tänaval.»

Näärivana pani ka selle paki lauale.

«Kellele siis see kingitus on!» võttis ta kotist uue.

«Siia on kogemata ASI kirjutatud,» ütlesin ma peffunult.

«Ja kellele see on!» oli näärifaat juba järg-

mise pakki kotist välja õngitsenud.

«Siin peal on AME,» lugesin ma kurvalt ja vaatasin murelikult järjest tühjenevat kotti. «Noh, loe nüüd siit!» ulatas näärivana mulle uue paki.

«Siia on TAAT kirjutatud!» hüüdsin rõõmsalt ja andsin paki vanaisale.

«Üks pakk on veel,» ütles näärivana. «Loe, kes selle saab!»

«MEMM,» häälendasin pikkamööda. «See on memmele!»

Näärivana raputas tühja kotti ja keeras selle siis pahempidi.

«Mis tühi, see tühi,» teatas ta rõõmsalt. Mina olin rõõmust kaugel. Nutt kippus kurku. Siis ütles ema mulle kõrva sisse:

«Vaata neid pakke veel kord. Ja loe nimesid tagurpidi.»

Läksin laua juurde. Näe, kus nali! Mina sain endale Elli paki!

Näärivana naeris ja ütles:

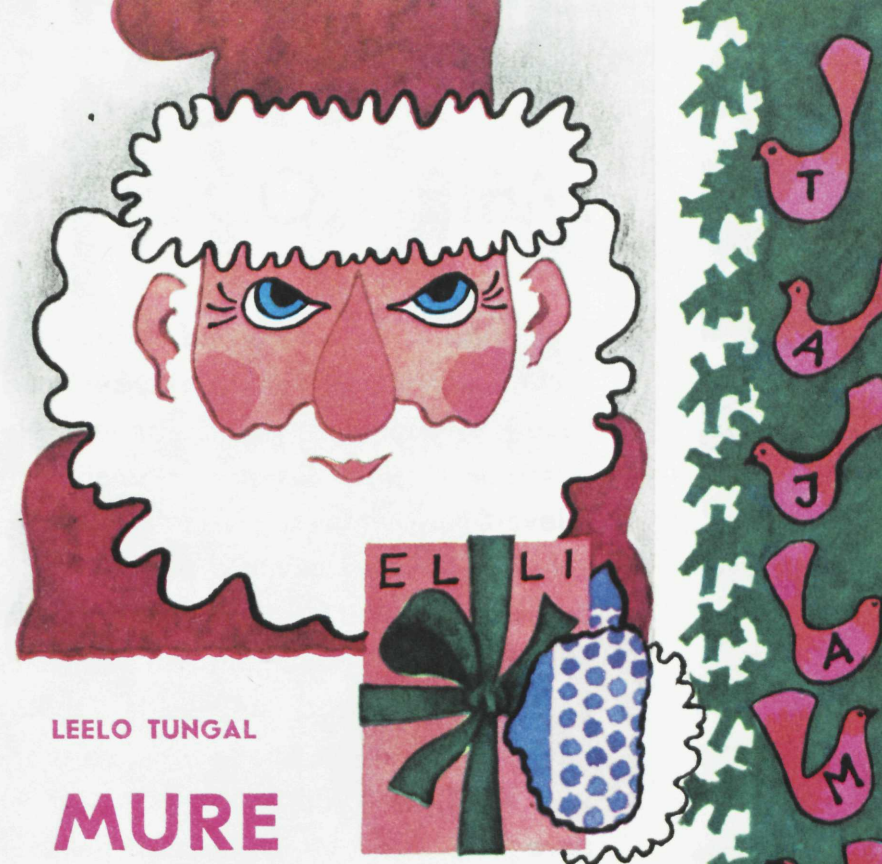
«Ise sa hooplesid, et oskad igapidi lugeda!»

Naersime nüüd kõik. Kahju ainult, et Marti kodus polnud, tema armastab meil ka tagurpidi käike teha. Küll tema oleks näärivanale mõne vembu vastu teinud.

«Aga memm ja faat! Kuidas teie oma pakid õigetpidi kätte saite!» tuli mulle korraga meelde.

«Loe meid eest või loe meid takka, ikka jääme memmeks-taadiks!» ütles faat.

Ma lugesin. Ime küll, oligi nii.

LEELO TUNGAL

MURE

NÄÄRIVANA EI OLE OLEMAS.
ÜLEÜLDSE JA ÜLEPEA.
JA MIS SELLEST ELUS ON TULEMAS,
SEDA ÜTELDA MINA EI TEA.

NÄÄRIVANA EI OLE OLNUDKI!
TEET TEAB, TA EI VALETA ...
NII ET KODUS MEIL SIIANI POLNUDKI
NÄÄRIPÜHASID VALETA!

MA OLEN NUKKER JA TUSAKIL,
KA KUUSKE EHTIMA LOID.
VÕIB-OLLA EI OLE KA KUSAGIL
ELEVANTE JA ESKIMOID!

MIS ENAM SIIN ELUS ON ELEVAT,
KAS ÜLEPEA SOTTI VEEL SAAD ...
KUID KUI KUSKIL ON PÄRISILT ELEVANT,
SIIS ON KINDLALT KA NÄÄRITAAT!

MEIE KODU

Igal kodul on omad loomad, inimesed ja muud olevused. Meie olevusi kutsutakse tillukesteks, sest nad on tõepoolest nii väikesed, et võõras silm neid ei näegi. Nad elavad põrandate all ja asjade taga peidus, aga kui majja sünnivad väikesed lapsed, tulevad nad nähtavale. Vahel tassivad nad põrandad liiva täis, vahel sikerdavad seintele pliiatsikriipse, vahel määrivad laua pudruseks. Vahel kaotavad tillukesed mänguasju, vahel aitavad jälle üles otsida. Vahel aitavad nad lastel puhastada ja kraamida ka. Vahel tillukesed laulavad ja vahel teevad niisama naeruhäält. Kui külalised tulevad, siis neid ei ole. Külalisi nad kardavad. Kui lapsed suuremaks kasvavad, siis lähevad nad ka oma pere laste eest peitu, ja lapsed hakkavad arvama, et neid ei olegi enam meil, et neid ei ole üldse olnudki. — «Keegi ei usu, et tillukesed on,» ütlevad lapsed siis. Nad on meie tillukestest naabritele kõnelnud, ja need ei ole uskunud. «Toodo ka ei usu!» ütlevad lapsed. «Toodo ema ka ei usu. Toodo ütleb, et Toodo ema ka ütleb, et tillukesti ei ole olemas. Neid ei ole ju näha. Neid ei ole ju?! — Aga elevandid on. Ja hundid ja karud on olemas. Kusagil ikka on. Tillukesti ei ole.» — «On küll, miks ei ole!» manitseb ema. «Kui usud, et on, siis ongi. Kes ei usu, sellel ei ole võib-olla midagi.» — «Ahah! Kes usub, sellel on tillukesed ka? Aga kus nad on? Kas nad on siis mõtte sees?» — «Nojah, kas või mõtte sees. Mõtte sisse mahub kõik. Mõtte sisse mahub see ka, mida mujal ei olegi.» «Kui usud, et on, siis mõtled ja siis nad ongi mõtte sees, jah?» — Ja nõnda jäid meie kodule kõik ta loomad, inimesed ja olevused alles. Tillukesed!

PUURAIUJA JA KARU

Puuraiuja Valeš oli koduteel. Ta läks läbi metsa, sumpas lumes, seljas näärikuusk. Läks ja rõõmustas, et varsti on kodus. Korraga ilmus ta ette teele suur karu.

«Söön su ära, mees,» urises karu.

Puuraiuja Valeš pole aga argade killast.

«Kuule, mesikäpp, et sul ka häbi ei ole,» räägib Valeš.

«See ei ole sinust küll ilus.»

«Mis ei ole ilus?» küsib karu.

«Ära tee ennast rumalaks, mesikäpp,» ütleb Valeš. «Ei ole ilus, et tulete minu vastu kahekesi.»

«Mis asja sa, mees, räägid?» vihastus karu. «Mina olen sinu vastu üksi ja üksinda söön su ära ka.»

«Te olete minu vastu kahekesi,» kinnitab puuraiuja. «Mul on ju ometi silmad peas. Näen hästi, kes ennast seal tamme taga peidab.»

Karu vaatas uskumatult ümberringi. «Mida sa näed, mees? Kes on tamme taga?»

«Sa tead väga hästi, kellega sa kokku leppisid. Tamme taga varjab ennast see hirmus tiiger,» räägib Valeš.

«Mis tiiger?» ehmus karu, hakkas hirmust värisema ja põgenes metsa, nii et lumi tuiskas.

Puuraiuja Valeš naeratas ja kiirustas kodu poole.

Tõlkinud ELLE TURKINA

LÄHME, LAPSED...

Lähme, lapsed, Lapimaale,
kiirustame Kapimaale!

Trillidega, trallidega,
suurte õhupallidega,
kelkudega, uiskudega,
pakaste ja tuiskudega.

Lähme, lapsed, Lapimaale,
kiirustame Kapimaale!

Milleks sinna
küll meil minna?

Lapimaal on laiad lapid,
sahtlid, milles sorida.

Kapimaal on kõrged kapid,
kuhu otsa ronida.

Tulge meile... Teine
on meil kord ja komme:
enne on meil homme,
pärast tuleb eile.

LAULUKE

Kass löi sabaga – ja lahti
imelaekad põrusid,
sadas sealt kõiksugu asju,
magusaid ja mõrusid:
kookospähkleid, krokodille,
neegreid, ninavõrusid...
Korjasin sealt kotitäie
tiritamme tõrusid.

Meil on laule liigseid,
meil on laialt lusti.
Köögis on meil tiigreid,
punaseid ja musti.

Meil on ninad papist,
kraanikausis laevad,
suurest seinakapist
nõiamoorid kaevad.

MÄNG

**Lapsed ajasid
toad sassi.**

**Lapsed mängisid
hiirt ja kassi.**

**Nad käisid keldriski,
mis on üks pime urgas.**

**Nüüd hiirel varvas valutab
ja kass see seisab nurgas.**

Kiisu sai kiita ja kutsu sai musu.

Mida mu issi sai, keegi ei usu.

Mida mu emme sai, keegi ei taipa.

Arvake ära, kui ei, eks ma aita.

**Issi sai minu käest päikesetäppe,
püüdis ja püüdis – ei saanudki kätte.**

**Emme sai minu käest lilli ja taevast,
katsus neid käega – kuid kasu polnd vaevast.**

Ometi kõik saime nalja ja lusti.

**Siliti pead mul ja öeldi, et, Kusti,
sinul on osa me silmadesärast.**

Kõik mahtus pildile. Arva, mispärasst?

BERIBERIITA

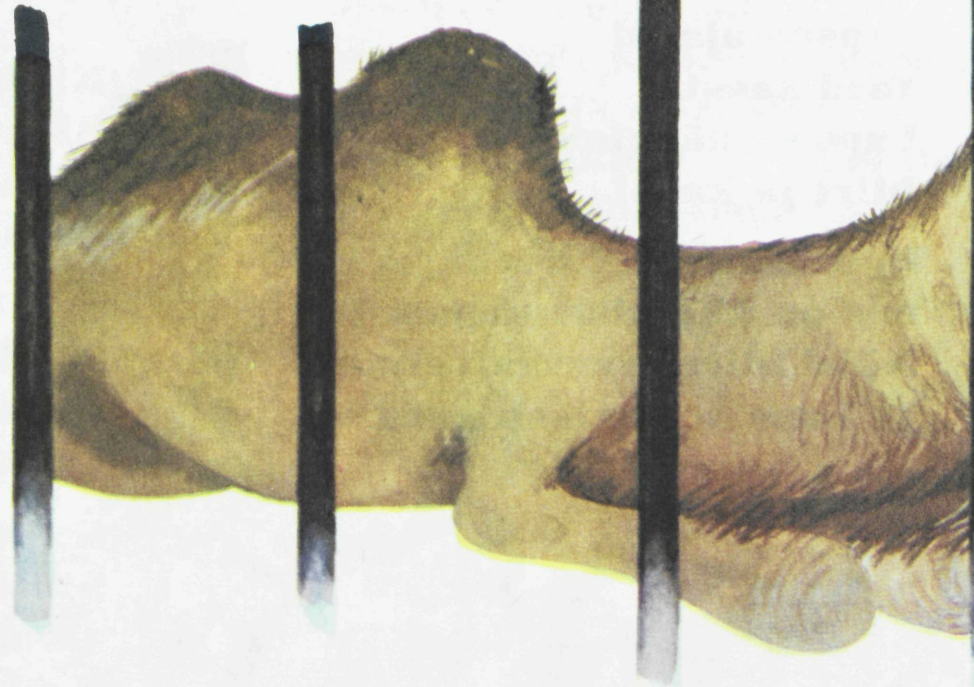
Elas kord loomaaias üks suur kaamel, kelle nimi oli Beri, ja üks väike kaamelilaps, kelle nimi oli Beriita. Neid koos hüüti Beriberiitaks. See oli väga ilus nimi ja meenutas vanale kaamelile kõrbe-päevi ning väikest punase rätiga berberi tüdrukut, kes oli teda silitamas käinud. Berberi tüdrukul olid suured pruunid silmad. Tema nägu oli nii tõsine, nagu mõtleks ta hirmus suuri ja tähtsaid asju. Nüüd mõtles vana Berigi loomaaias suuri ja tähtsaid asju. Vahetevahel jutustas ta neist ka pisike-sele Beriitale, kes oli edev ja üle-meelik nagu mudilased ikka. Vana Beril oli palju mäletada. Sadu kilomeetreid oli ta kuumadel kõrbeliivadel rännanud, raske koorem seljas ja toiduks vaid viletsad astelpõõsad. Päike hõõgus taevas nagu suur vaskkatel ning vett ei olnud kusagilt võtta. Vahel tuli liivatorm, mis ähvardas matta kuulmist, nägemist ja hingamist. Surm hiilis mööda elutuid luiteid. Kuni ühel päeval tõi tuul veelõhna. Beril oli veelõhna suhtes eriline nina, tema tundis seda viiekümne kilomeetri kauguselt. Ja kui siis oasi jõuti, oh, kuidas sai joodud! Kümnete janupäevade eest tagantjärele, kümneteks päevadeks ette! Viiskümmend liitrit, sada liitrit! See oli kirjeldamatu mõnu!

Väike Beriita kuulas ja mõtles, et asi see temalgi ükskord sada liitrit vett ära juua. Käkitegu! Aga liivatormi ei karda ta üldse, mis see peenike puru talle ikka teeb! Unes nägi ta nüüd vaskkatla moodi päikest ja berberi tüdrukut, kes oasis teda silitamas käis.

Aga tegelikult silitas teda loomaia võre vahelt lasteaia Kati, suure punase tutiga müts peas ja juuksed heledad-heledad nagu taevapilved. Kati käis Beriitale nimelt maiustusi toomas. Vana Beri oli kompuude eest küll kõvas-ti hoiatanud, aga või siis lapsed alati vanemate sõna kuulavad. Pealegi kujutles Beriita maiustusi näsides, et on oasis. Oh, milline õnnis tunne see oli!

Ühel päeval tõi Kati õige palju maiust ja Beriita sõi, nagu süda lustis. Aga sel ööl ei näinud ta unes oasi, vaid hirmsat tulipalavat liivatormi, mis tahtis teda endasse matta. Ja päike, see vaskkatel, tuli taevast alla ja põletas teda. Ja vana Beri oli ära läinud, ainult hirmunud antiloobikarjad kihutasid temast mööda. Kui Beriita püüdis silmi avada, olid need tulikuuma liiva täis, ta nägi ainult midagi väga valget. Ja siis ta nuttis.

Aga äkki tundis ta veelõhna. Tema, pisike Beriita, oskas kõrbes juba veelõhna tunda! Järelikult

Illustreerinud IIVI RAUDSEPP

oli ta suureks saanud. «Joo, Beriita!» palus keegi. Küllap oli see berberi tüdruk. Silmad ikka veel liivatuisust kibedad, surus Beriita oma pehmed mokad vette. Uhh, missugune janu! Sada liitrit joo ta nüüd kindlasti, tema, uhke kõrbelae, kes üksipäini tormiga toime tulnud!

«Vaadake, Beriita joo, Beriita joo!» kilkas berberi tüdruk, suured pruunid silmad rõõmu täis. Nüüd lõpuks suutis Beriita silmad lahti teha. Mingil seletamatul

kombel oli ta oma puuris tagasi. Tema ümber askeldasid valgetes kitlites inimesed ning võre taga seisis tuttmütsi-Kati.

«Küll sa ikka olid haige,» sosistas Kati. «Ma ei too sulle enam ilmas-ki maiustusi! Mitte ilmaski!» Ja tema sinistest silmadest voolas pisaraid nagu väikesi kastepiisku.

Beriita noogutas tänulikult. Ja ema Beri puudutas teda mokkadega hellalt nagu suudluseks. See oli terveks saamise mus. «Aga kui ma suureks kasvan, siis lähen

kindlasti kõrbesse, eks ju?» küsis Beriita ja tema hääl oli igatsust täis.

Sest tema tahtis olla tõeline kõrbelaev, mitte loomaaiakaamel, keda ainult võre tagant tohib vaadata. Tema tahtis koormaid kanda ja liivatormiga võidelda ja oasides hullupööra vett juua. Aga väike tuttmütsi-Kati võiks ju kaasa tulla, küll nad berberi tüdrukuga sõbraks saavad. Kõik maailma väikesed lapsed ja loomad võiksid ju sõbrad olla.

HELJO MÄND

EESSEL IIA

KAS TE TEATE, KUIDAS EESSEL IIAB! EESSEL IIAB: «II-A! II-A!» MINA TEAN SEDA, SEST MA ISE OLEN EESSEL. MINU NIMI ON IIA.

OLEN ALLES VÄIKE EESSEL EGA OSKA JONNIDA. EMA ON MUL SUUR EESSEL JA TEMAL ON JONNIMINE SELGE. TÄNA JÄI TA KESET TEED SEISMA JA TAHTIS, ET PEREMEES TEDA PORGANDIGA MEELITAKS. ÜTLESIN EMALE: «ÄRA JONNI! PEREMEHEL POLE TASKUS PORGANDIT. PORGANDID ALLES KASVAVAD PEENRAL.»

EMA IIAS: «II-A! II-A! EGA MA TAHAGI PORGANDIT JURADA. ANDSIN SULLE JONNITUNNI.»

TÖÖKAS ÄMBLIK

OLEN TÖÖKAS ÄMBLIK JA KOON VÖRKU. VAIKSELT JA NURINATA. TÕSI, MÕNIKORD TAHAKSIN KÜLL PUHATA, KUID MA EI PUHKA. MIDA VIRGEMALT KOON, SEDA ROHKEM ON METSAS VÖRKKIIKESID JA PÄIKESEKIRED SAAVAD KIIKUDA. TUUL PEAKS MU TÖÖST LUGU PIDAMA, AGA TA EI PEA. TIHTI LÕHUB TA MU VÖRGU ÄRA JA MUL TULEB OTSAST ALUSTADA. OMETI TEAB TUUL, MIDA ÜTLES MU VANAEMA. MINU VANAEMA ÜTLES, ET ME OLEME PÜHAD ÄMBLIKUD, MEIE ESIESIESIESIESIESIESIEMA LASTI TAEVAST SIIDKÖIEGA ALLA JA MEID PEAB AUSTAMA. AGA VÕIB-OLLA RÄÄKIS VANAEMA HOOPIS MUINASJUTTU. SEE OLI NII AMMU. MA EI MÄLETA. KA INIMESED RÄÄGIVAD MUINASJUTTE. NAD ÜTLEVAD: «HOMMIKUNE ÄMBLIK TOOB HOOLT, LÕUNANE LEINA, ÖHTUNE ÕNNETUST.» SEE ON VALE. MA EI TOO HOOLT, LEINA EGA ÕNNETUST. MA TEEN TÖÖD. KOON JA KOON JA KOON. KÕIGE ROHKEM MEELDIB MULLE SÜGISSEL HÄRMALÕNGA KUDUDA.

ISA SUUSATAMAS

MINU ISA, ÜSNA VANA,
LÄKS KA TÄNA SUUSATAMA.
SUUSATAS JA LUMME KUKKUS,
LUME SISSE ÄRA UPPUS.

RONIS VÄLJA, NÄGU HÄRMAS,
PÕSED PRUNTIS, SILMAD MÄRJAD.
EMA VAATAS NAERUL SUI
JA SIIS KÄSI KOKKU LÖI.

URVE MESI,
Kilingi-Nõmme Keskkooli
IVa klassi õpilane

MINU TALVELIND

AKNA TAGA VÄIKE MAJA,
SINNA NÜÜD ON TERI VAJA.
LINNUMAJAS VÄIKE LIND
AMMU OOTAMAS ON SIND.

MULLE MEELDIB OMA LIND,
SEST TA KÜLASTAB JU MIND.
TOITU LEIAB MAJA SEEST,
MULLE LAULAB SELLE EEST.

TARVO TERRAS,
Rapla Keskkooli
IIIb klassi õpilane

VENNAD JA ISE KA

VANEM VEND ON NUPUKAS,
ISELOOMULT TORMAKAS.
ÕPPIMISES EI SAA LAITA.
SPORDIS TAHAB TEISI VÕITA.

VEEL ON TEINE VENNAKE,
KES MEIL ON JU KULLAKE.
TAL ON TUBLI TANTSULUST,
KUIGI POLE KOOLIJÜTS.

SAMUTI ON VÄIKE VELI,
KELLEL AASTAID AINULT NELI.
KÕIKI TÄHTI TUNNEB TA.
KASS ARTURIT JU MAALIB KA.

ISE OLEN PLIKATIRTS,
OMA VENNAKESTE SIRTIS.
PRAEGU SEITSMEEAASTANE,
LOOMU POOLEST TÄSANE.

VIRGE AABRAMS,
Tartu 1. Keskkooli
IIc klassi õpilane

Jõelähtme 8-kl. Kooli
õpilase URMAS RÄMMELDI
joonistus «Suuskadel».

VARESE NÄÄRISALM

VARES, VARES VAHVA MEES,
VARSTI TULEB NÄÄRIMEES.
SINA SEDA JU EI TEA,
SULLE ÜTLEMA NÜÜD PEAN.

VARES KOSTAB: MIKS EI TEA,
MINA SEDA AMMU TEAN.
AGA SINA KÜLL EI TEA,
ET MA NÄÄRIPIDU PEAN.

MINA KÜSIN: KUS SU KOTT,
PIPARKOOK JA KOMMIKOTT?
AGA VARES, KAS SA KA
NÄÄRISALMI TEAD?

VARES ÜTLEB: MIKS EI TEA,
MINA SALMI HÄSTI TEAN.
KELLE SALM VEEL PAREM SAAKS?
MINU SALM KÄIB — KRAAKS JA KRAAKSI!

TIINA PLAKSO,
Nursi 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

RÕÕMUTU VÕIT

TUNNID ALGASID MEIL KOOLIS,
TÖNU SELLEST KÜLL EI HOOLIND.
ÕUES LUMESÖDA KÄIS,
VÕIT JU PÄRIS LIGI NÄIS.

KUID SIIS KLIRDII AKNAKLAAS,
LISAKS VEEL KA LILLEVAAS
KILDUDENA OLID MAAS.

KÄRA TÄIS NÜÜD KOOLIMAJA,
OTSIB SÜÜDLAST ÕPETAJA.
TÕNUL NUTUVÕRU SUUL,
OLI SEE JU TEMA KUUL.

TARMO MÜÜRSEPP,
Tallinna 20. Keskkooli
IIIc klassi õpilane

UUDIS-
HIMU-
LIKELE

MISSUGUNE ON
MEIE RIIGI VAPP?

Nõukogude Liidu riigivapil kujutatakse sirpi ja vasarat päikesekiirtes maakera taustal. Maakera on raamitud viljapeadega ja nende ümber põimitud lindil on liiduvabariikide keeltes kiri «Kõigi maade proletaarlased, ühinege!». Vapi ülaosas on viieharuline täht. Riigivappi kasutatakse pitsatitel, rahamärkidel, ametlikel dokumentidel ja mujal. Ka igal liiduvabariigil on oma vapp.

NÕUKOGUDE SOTSIALISTLIKE
VABARIIKIDE LIIDU RIIGIVAPP

TAHTSIN
LENNUTADA LOHET.
ILM ET OLI TUULETU
SIIS LUULETASIN
KÕHE

TÄHTIS POLE VÕIT,
VAID OSAVÕTT

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

KÕIKI LAPSI

LASTEAIAST KUNI KOLMANDA KLASSINI
(KAASA ARVATUD) KUTSUB

«TÄHEKE» VÕISTLEMA

OOTAME PILTE, LUGUSID JA LUULETUSI

NII SUVEST KUI TALVEST, KOOLIPÄEVA-
DEST JA KODUSTEST SÜNDMUSTEST. PARI-
MAD SAAVAD AUKIRJAD JA KINGITUSED.

VÕISTLUSTÖÖLE KIRJUTA OMA NIMI, VA-
NUS, KOOL, KLASS NING AADRESS JA SAA-
DA TOIMETUSSE 15. VEEBRUARIKS 1981.
ÜMBRIKULE MÄRGI: TALLINN 200 101,
PÄRNU MNT. 67a, «TÄHEKE», VÕISTLUSTÖÖ.

OMAVALMISTATUD PINTSLID

Akvarellipintslite valmistamiseks on sul vaja tükkide paksemat villast riidet, pastapliatsi kesta ja jämedat niiti.

Lõika kääridega villasest riidest välja tükk, mille laius on ligikaudu 3 cm ja pikkus 5 cm. Lõiked tee koelõngade järgi. Joonise 2 ja 3 eeskujul rulli riidetükk kokku ja kontrolli kas rulli peenem ots mahub pastapliatsi kesta sisse. Kui ei mahu, pead riide pikkusest osa ära lõikama. Kui aga riie on liiga õhuke, jääb rull väike ning ei kinnitu kesta otsa külge. Pead lõikama uue, pikema riidetüki.

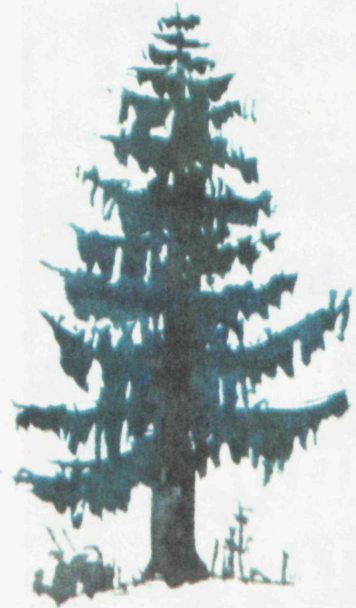
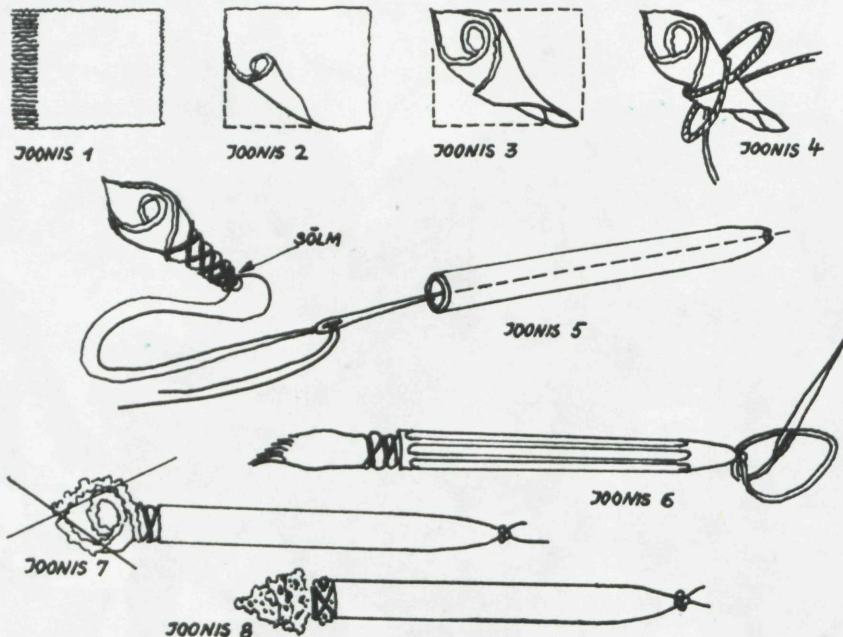
Kui lõikasid koelõngade järgi, jäid ka servad ühetasased. Ohest lühemast servast tõmba välja mitu lõnga, nagu näed joonisel 1.

Pane lauale valmis umbes 40—50 cm pikkune niit. Rulli riidetükk uuesti kokku ja hakka niiti (niidi keskkohast alates) joonise 4 järgi rulli ümber põimima. Vaata jooniselt 5, kuidas niit kinnitada.

Olejäänud niiditsad aja suurema silmaga nõela taha. Hoia pastapliatsi kest püstiasendis ja lase nõel koos niidiga kesta seest läbi langeda. Nüüd kinnita pintslilots niidist tõmmates ja käega surudes tugevasti varre külge. Joonise 6 eeskujul tee nõela abil varre otsa suur sõlm, mis ei kao ära sisse. Pintsli ongi valmis. Niisuguse pintsliga on maalitud kuuseke.

Teine pintsel joonisel on guaššvärvidega maalimiseks. Pintsliotsa materjaliks on poroloonist või vahtkummist lõigatud 2—3 mm paksune, 3 cm laiune ja 5 cm pikkune tükk. Pintsli valmistamine sarnaneb eelmisega. Erinevus on vaid selles, et pärast varre külge kinnitamist hoiab pintslilots väga laiali. Jooniselt 7 ja 8 näed, kuidas ja kui palju kääridega pintslilotsa teravamaks lõigata. Pintsli küljega saad tõmmata laiemaid jooni ja katta suuremaid pindu. Pintsli teravikuga saad teha üsna peeni tõmbeid. Sellise pintsliga on maalitud tüdruk.

SENTA KIVISTIK

Pildid on ajakirja jaoks vähendatud. Kunstnikul olid need kaks korda suuremad.

KUI PALJU INIMESI ELAB NÕUKOGUDE LIIDUS!

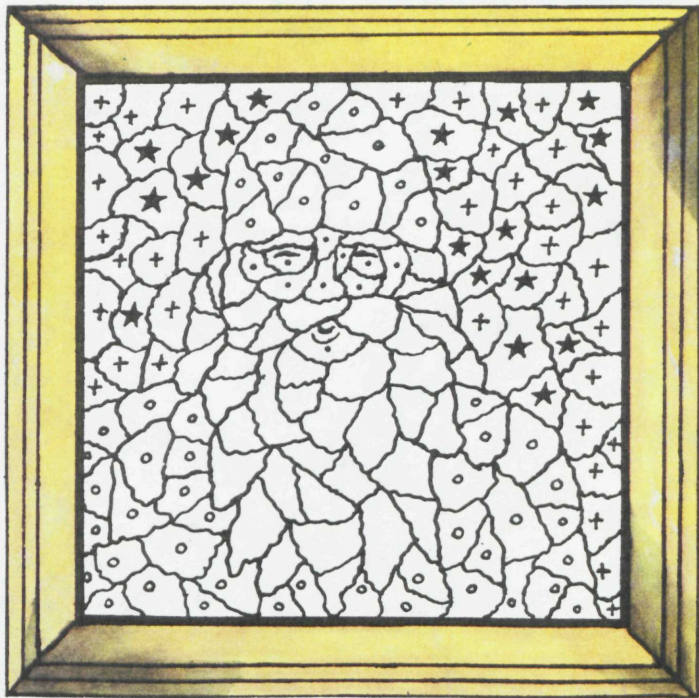
Meie maal elab rohkem kui 260 miljonit inimest. Nendest linnades üle 162 miljoni ja maal üle 99 miljoni inimese. Nõukogude Liit on paljurahvuseline riik. Igal rahvusel on oma keel. Kõneldakse umbes 130 erinevat keelt. Meie kodumaa eri rahvused suhtlevad omavahel vene keeles.

MIDA TÄHENDAVAD TÄHED AUTODE NUMBRIMÄRKIDEL!

Kaks esimest venekeelset tähte näitavad, kust auto on pärit. Näiteks: MO — Moskva, KA — Karjala, EA — Eesti jne. Kolmas täht on järjekorratäht. Asi on selles, et märgil on ju neli numbrit. Nelja numbriga aga saab tähistada ainult 9999 autot. Autosid on aga tublisti rohkem. Seepärast ongi siis see kolmas täht iga kümne tuhande numbrimärgi jaoks erinev. Praegu on meil, Nõukogude Liidus, mustad numbrimärgid valge kirjaga. Olümpiamängude aegu ilmusid tänavatele autod uute numbrimärkidega. Need on valged, musta kirjaga ning pisut teistmoodi kujuga.

KUI SUUR ON KÕIGE SUUREMA EKSKAVAATORI KOPP!

Meie põlevkivibasseinis Kohtla-Järvel on ekskavaator, mille kopa maht on 35 kuupmeetrit. See kopp on nii suur, et uue maja üks väike tuba mahuks ilusasti sinna sisse.

ARVA ÄRA!

Kui värvid punktiga näidatud osad oranžiks, sõõriga märgitud osad punaseks, tähekestega märgitud osad helesiniseks ja ristiga näidatud osad tumesiniseks, saad tähtsa tegelase portree.

Peitepilt. Merike, Mall ja Mihkel tahtsid näärkarnevalile minna. Merikesel oli kadunud Pöial-Liisi põll, Mallel jänesesaba ja Mihkil klounipüksid. Aita lastel kadunud asjad üles leida ja õigeks ajaks karnevalile jõuda.

Kes peavad näärripidu! Seda saad teada, kui paned tähed näärikuuskedel õigesse järjekorda. Enne aga loe hoolega läbi kõik jutud ja luuletused. Sellel leheküljel on kirjas uusaastasoov kõigile lastele.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 12 — 1980. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mard, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mard 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 28. 10. 1980. Trükkida antud 25. 11. 1980. Trükiarv 74 000. Ofsetpaber nr. 1, 60×90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.87. MB-10459. Tellimise nr. 3778. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda. Tallinn 200 090. Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel EDGAR VALTERI joonistus «Pöialpoistel on kibe föö».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пioneерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200090. Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ 3778. Тираж 74 000.

OLIVIA SAAR

KUUSKEDE KOHINAST,
KUUKIRTE HELGIST
SAAB NÄÄRIÕÕ LAUL.

VÄRVILISTESSE KLAASKUULIKESTESSE
MAHUB MÄNGUMAAILM
IMELISTE MUINASLUGUDEGA.

PÖDER, KÜUNLAD SARVEDEL SIRAMAS,
ASTUB KUNINGLIKULT KUUSKEDE KESKEL.
JA METS ON NÄÄRIÕÕL VALGE.

LUME PUHTALE PABERILE
KIRJUTATAKSE KIRJU,
HÜPLEVAID,

PISUT PELGLIKKE RIDU.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231